

IN MEMORIAM DR. A. J. M. OIDTMANN. D.D.S.

Op 24 Februari is te Utrecht in het ziekenhuis St. Joannes de Deo na een smartelijk lijden op 66-jarige leeftijd overleden Antoine Jozef Mathieu Oidtmann.

Te Maastricht geboren, doorliep hij de Hogere Burgerschool en studeerde, aanvankelijk gedurende 2 jaren aan de Berlijnse universiteit, gevolgd door één jaar studie aan de R.U. te Utrecht, waar hij op 20 Juni 1906 het tandartsdiploma verwierf. Alvorens de praktijk in te gaan behaalde hij in 1907 de graad van Doctor of Dental Surgery te Chicago en vond tevens gelegenheid om het onderwijs van Edward H. Angle te St. Louis te volgen. Na beëindiging van zijn studie volgde een vestiging te Rotterdam, waar hij dank zij een uitgebreide vakkennis en het grote vertrouwen, dat terecht in zijn persoon werd gesteld, zijn praktijk spoedig tot een der beste van de stad vermocht op te bouwen.

De orthodontie had een tiental jaren tevoren haar wetenschappelijke ondergrond gekregen en de behandelingsmethoden werden logischer toegepast. Spoedig gold hij — enthausiasit volgeling van Angle — als een der beste orthodontisten van de stad, terwijl zijn kroon- en brugwerk de toets der critiek glansrijk kon doorstaan. Zijn wetenschappelijke instelling, gecombineerd met zijn denkbeelden t.a.v. de beroepsethiek, maakte dat ook zijn overige werk zowel biologisch als ethisch volkomen verantwoord was.

Oidtmann was er niet de man naar, om zich in vergaderingen geregeld in de discussie te mengen, maar het Tijdschrift voor Tandheelkunde kan in de loop der jaren getuigen van vele belangrijke voordrachten en van talrijke interessante opstellen van zijn hand. Deze zelfde dorst naar studie deed hem besluiten om in 1927 zijn bloeiende praktijk neer te leggen en zich uitsluitend aan de wetenschap te wijden. Hij zette zijn studie te Berlijn voort en bekroonde deze in 1932 door de graad van Doctor Med. Dent. te verwerven op een proefschrift: „Beitrag zu einer einheitlichen Unterkiefermeszmethode unter besonderer Berücksichtigung der Asymmetrie”. Spoedig daarop ontmoeten we hem weer in Utrecht, waar hij met een eenvoudige assistentsplaats genoegen nam en naast de orthodontie ook vooral de histologie en pathologische anatomie tot zijn speciale terrein koos. Na het overlijden van zijn vriend Dr. J. A. W. van Loon werd hij in diens plaats tot Lector benoemd aan het hoofd van de orthodontische afdeling van het Tandheelkundig Instituut.

Stellig heeft aan het leven van mijn vriend Joep Oidtmann de zonneschijn wel wat veel ontbroken. Lang ongetrouwd gebleven, leefde hij in zijn Rotterdamse tijd vrijwel teruggetrokken. In de omgang met de enkelen, die zijn gezelschap zochten, vrolijkte hij op en kwam dan naar voren als een hartelijk vriend en een genoegelijk, onderhoudend prater. Zulk een afleiding zocht hij echter weinig en grote gezelschappen verreed hij stelselmatig. Voor een beroep op zijn raad kon men steeds bij hem aankloppen en verscheidene collega's ter plaatse met mij hebben vaak zijn advies ingewonnen. Hij gaf daarbij nimmer hoog op van zijn

kennis en inzicht en vertelde bij wijze van troost openhartig van eigen mislukkingen.

De paar laatste jaren van zijn professionele loopbaan zijn wel bijzonder donker voor O i d t m a n n geweest. Mede onder invloed van zijn lichamelijke toestand was hij te gauw geneigd voor moeilijkheden uit de weg te gaan, waar anderen niet bereid zouden zijn geweest om te wijken. Deze inschikkelijkheid zonder nevenbedoelingen is hem niettemin aangerekend. Het heeft hem zwaar getroffen. Zijn energie is hij, na de beëindiging van zijn functie bij het onderwijs, blijven geven aan wetenschappelijk onderzoek, waaruit verschillende voordrachten en publicaties zijn voortgevloeid. Nog kort voor zijn heengaan verscheen van zijn hand een bijdrage in het Tijdschrift, die nauw verband hield met zijn histologische onderzoekingen en waarin van een nieuwe onderzoeksmethode verrassende resultaten in woord en beeld zijn weergegeven. Op het laatst van zijn ziekbed heeft hij van deze verschijning nog met voldoening kennis genomen.

Uiteraard is door hem, die ruim twintig jaren geleden de Maasstad verliet, de kring van toegewijde collega's, die hem daar hadden leren kennen, gering in aantal, maar elders zullen er zeker ook zijn bij wie het bericht van zijn heengaan, ongetwijfeld gedachten wekt van grote sympathie voor zijn ongekunstelde natuur, wars van alles dat naar ophef zweemde en die graag zonder veel gerucht zijn weg ging. Een weg, die desondanks getuigde van zijn uiteenlopende verdiensten voor de tandheelkunde, waarvan hij tot het einde de bewijzen heeft geleverd.

Op het kerkhof te Bilthoven waren in aansluiting op de rouwdienst mede een groep collega's bijeen om hem een laatste stille groet te brengen ten afscheid, zoals hij niet anders zal hebben gewenst.

J. J. BACKER DIRKS